

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach oddalił powództwo (...) sp. z o.o. w W. skierowane przeciwko M. Z. o zapłatę kwoty 2.137,30 złotych wraz z odsetkami.

Od powyższego wyroku apelację złożył powód, zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 750 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, iż umowa o świadczenie usług edukacyjnych stanowi umowę nienazwaną, przez co do tego stosunku prawnego należy stosować przepisy o zleceniu, podczas gdy w ramach reżimu szkolnictwa wyższego wykształcił się nowy typ umowy nazwanej i do stosunku prawnego pomiędzy uczelnią wyższą a studentem stosuje się przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 1990 r., nie zaś przepisy o zleceniu,

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 751 pkt 2 k.c. w zw. z § 10 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej poprzez ich błędną, rozszerzającą wykładnię wyrażającą się w:

a) zakwalifikowaniu roszczeń powoda jako roszczeń z tytułu nauki, podczas gdy są to roszczenia z tytułu kształcenia studentów, o których stanowi ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym, natomiast dyrektywy wykładni językowej i zasady techniki prawodawczej nakazują przyjmować, że „do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami”, przez co Sąd w sposób niedopuszczalny złamał zasadę zakazu rozszerzającej wykładni wyjątków (art. 751 k.c. zawiera normy szczególne wobec art. 118 k.c.),

b) przyjęciu, iż pojęcie „nauka” funkcjonujące na gruncie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i innych ustaw reżimu prawnego szkolnictwa wyższego jest tożsamym z ogólnym (i ogólnikowym) pojęciem „nauka” użytym w przepisie art. 751 pkt 2 k.c., podczas gdy ustawodawca zarówno w ustawie z 1990 roku, jak i innych aktach prawnych reżimu szkolnictwa wyższego zdefiniował swoiste i autonomiczne pojęcie „nauka” (choćby w słowniczku pojęć ustawowych z art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym), a więc nadał temu pojęciu znaczenie szczególne w stosunku do ogólnego sformułowania zawartego w art. 751 pkt 2 k.c.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.137,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego;

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej określonej w § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. z uwagi na duży nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł również o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc z uwagi na skierowanie pytania prawnego do Sądu Najwyższego w analogicznych sprawach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że wobec nie kwestionowania ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy w pełni je podziela i uznaje za własne. Prawdłowo Sąd Rejonowy przyjął, że w przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego o zleceniu. Do zawartej pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda umowy zastosowanie ma poprzednio obowiązująca ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm.). Przepisy tej ustawy w ogóle nie przewidywały uregulowań dotyczących umowy łączącej uczelnię i studenta. Unormowania takiego nie można także odnaleźć w art. 4a poprzednio obowiązującej ustawy, ani w wydanym na jego podstawie rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 18.04.2002. Nie można zatem wywodzić, iż zawarta przez pozwanego z uczelnią umowa była umową nazwaną określoną w odrębnych przepisach. Powyższe wyklucza także zastosowanie do umowy pozostałych przepisów obowiązującej ustawy o szkolnictwie wyższym – art. 99, art.106.

Umowa zawarta przez pozwanego z wyższą uczelnią, z której swoją wierzytelność wywodzi w drodze umowy cesji powód, nie była więc umową, która była uregulowana w ustawie o szkolnictwie wyższym. W tym stanie rzeczy prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy, iż jest to umowa nienazwana, której przedmiotem jest świadczenie usług, do której na mocy art. 750 k.c. należy stosować odpowiednio przepisy o zleceniu.

Skutkuje to również tym, że do przedawnienia roszczeń z tytułu nauki przysługujących podmiotowi zawodowo trudniącemu się takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone dochodziło z upływem lat dwóch.

Bezzasadnym i całkowicie chybionym jest twierdzenie apelacji o odmiennym znaczeniu słowa „nauka” użytego w kodeksie cywilnym i odmiennym w ustawie o szkolnictwie wyższym. Zasadą racjonalnego ustawodawcy jest przypisywanie jednakowego znaczenia temu samemu słowu używanego w różnych aktach prawnych. W świetle powyższego nie ma też racji powód powołując w apelacji zarzut naruszenia art. 751 pkt 2 k.c. w świetle regulacji techniki prawodawczej, tj. § 10 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. nr 100, poz. 908). Konkludują, zarzuty naruszenia art. 750 k.c. oraz art. 751 pkt 2 k.c. nie mogą więc odnieść zamierzonego skutku.

Przepis art. 118 k.c., z którego skarżący chce wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne, w zakresie przedawnienia ma zastosowanie tylko wtedy, gdy przepis szczególny nie określa terminu przedawnienia w odmienny sposób. Sytuacja taka występuje w rozpoznawanej sprawie, a to wobec trafnego ustalenia, które nie zostało podważone rozpoznawaną apelacją, że do roszczeń powoda ma zastosowanie art. 751 pkt 2 k.c., będący przepisem szczególnym wobec art. 118 k.c.

Mając na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Okręgowy rozpoznający apelację nie dostrzegł podstawy do zawieszenia postępowania apelacyjnego z uwagi na skierowanie pytania prawnego do Sądu Najwyższego. Udzielenie bowiem odpowiedzi w innej sprawie nie wiąże Sądu rozpoznającego niniejszą apelację.